

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 35/00-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2000 predbežne prerokoval podnet arménskeho štátneho príslušníka K. G. (po vyhostení t. č. na území Ukrajiny) vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 23 ods. 5, čl. 41 ods. 1, 4 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3, čl. 8 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nezákonným postupom a rozhodnutím orgánov cudzineckej polície pri jeho vyhostení z územia Slovenskej republiky 7. apríla 2000 a takto

r o z h o d o l :

Podnet K. G. o d m i e t a pre nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. apríla 2000 doručené podanie arménskeho štátneho príslušníka K. G. (po vyhostení t. č. na území Ukrajiny - ďalej len „navrhovateľ“) a jeho manželky, arménskej štátnej príslušníčky R. G. (ďalej len „navrhovateľka“), bytom B., označené ako „Podnet na začatie konania podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky pre porušenie

práva navrhovateľov na súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1, 4, 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na právnu a súdnu ochranu a čl. 23 ods. 5, čl. 46 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 2 Ústavy a čl. 13, čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“. Konanie o podnete navrhovateľky a navrhovateľa pred ústavným súdom malo prebiehať za účasti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky; Krajského riaditeľstva Policajného zboru v T., Oddelenia cudzineckej polície a pasovej služby D. Aj keď išlo o spoločný podnet navrhovateľov, vzhľadom na skutočnosť, že namietali porušenie čiastočne odlišných základných práv, ústavný súd ich spoločný podnet vyčlenil na dve samostatné konania, v rámci ktorých sa osobitne zaoberal posúdením splnenia procesných podmienok nevyhnutných na ich prijatie na konanie. Vo svojom podnete navrhovateľ tvrdil, že jeho vyhostenie z územia Slovenskej republiky (ku ktorému došlo 7. apríla 2000 na základe rozhodnutia Krajského riaditeľstva PZ, Odboru hraničnej a cudzineckej polície v T. podľa § 14 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 73/1995 Z. z. o pobyte cudzincov na území SR – č. p. KRP-227/HCP-24-2000) bolo nezákonné, nakoľko neboli rešpektované (resp. boli nesprávne vyložené) viaceré zákonné ustanovenia. Na podporu tohto svojho tvrdenia navrhovateľ o. i. uviedol: „Správny orgán nesprávne vyhodnotil jeho postavenie ako neoprávnené zotrvávanie na území SR“, ďalej že sa ocitol „bez možnosti použiť práva účastníka konania podľa zákona o pobyte cudzincov i podľa zákona o správnom konaní č. 71/1967 Zb.“, resp. že „nemohol použiť žiaden účinný prostriedok ochrany práva, či už na rodinný a súkromný život alebo na súdnu a právnu ochranu“.

Podľa tvrdenia navrhovateľa v dôsledku takéhoto postupu orgánov cudzineckej polície bol z územia Slovenskej republiky vyhostený inak ako zákonom stanoveným postupom, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho viacerých základných práv. Z tohto dôvodu požiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho podnetu na začatie konania rozhodol, že: „...odporca porušil jeho práva na súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1, 4, 5 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na súdnu ochranu tým, že dňa 7. 4. 2000 bol

vyhostený spôsobom porušujúcim čl. 23 ods. 5, čl. 46 ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 2 Ústavy a čl. 13, čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

II.

Podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je ústavný súd oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv (tak ako sú uvedené v druhej hlave ústavy), pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný orgán. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj existenciu dôvodov na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Medzi tie podmienky konania, splnenie ktorých ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu, patrí aj tá, či nejde o podnet, na prerokovanie ktorého ústavný súd nie je príslušný.

Nakoľko podnet navrhovateľa neobsahoval všetky skutočnosti potrebné na rozhodnutie ústavného súdu o jeho prijatí, resp. odmietnutí (hlavne pokiaľ išlo o okolnosti, za ktorých bolo doručené rozhodnutie orgánov cudzineckej polície o zákaze pobytu, resp. o vyhostení navrhovateľa podľa § 12, resp. § 14 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 73/1995 Z. z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky, t. j. rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ v T. o zákaze pobytu č. KRP-226/HCP-24-2000 zo 6. apríla 2000 a rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ v T. o vyhostení č. KRP-227/HCP-24-2000 zo 6. apríla 2000), ústavný súd sa 17. apríla 2000 obrátil so žiadosťou na ministra vnútra Slovenskej republiky o poskytnutie informácií týkajúcich sa času a okolností doručenia a prevzatia citovaných rozhodnutí orgánov cudzineckej polície navrhovateľom. Minister vnútra Slovenskej republiky vo svojom liste z 10. mája 2000 (č. p. KM-257CU-2000) o. i. uviedol: „Štátny príslušník Arménska K. G. (K. G.), nar. vstúpil na územie Slovenskej

republiky dňa 07. 12. 1998 a na Oddelení cudzineckej polície a pasovej služby v Č. Odboru hraničnej a cudzineckej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru K. požiadal o priznanie postavenia utečenca. Dňa 08. 12. 1998 bol umiestnený v Utečeneckom tábore v A.. Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. MU-98/11-1/278 zo dňa 02. 03. 1999 nepriznal pánovi G. postavenie utečenca. Menovaný si v zastúpení advokátom JUDr. B. dňa 25. 05. 1999 podal žiadosť o preskúmanie rozhodnutia Migračného úradu na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý svojim rozsudkom č. 6 Sž 84/99 zo dňa 24. 11. 1999 dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14. 02. 2000. Táto skutočnosť bola písomne oznámená na Oddelenie cudzineckej polície a pasovej služby Odboru hraničnej a cudzineckej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru T. v D. Vzhľadom na to, že cudzinec sa na území Slovenskej republiky zdržiaval naďalej bez platného slovenského víza, Odbor hraničnej a cudzineckej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v T. vydal podľa § 12 ods. 1 písm. b) zákona NR SR č. 73/1995 Z. z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov dňa 06. 04. 2000 rozhodnutie č. p.: KRP-226/HCP-24-2000 o zákaze pobytu na území Slovenskej republiky s platnosťou na jeden rok, teda do 06. 04. 2001. Toho istého dňa vydal Odbor hraničnej a cudzineckej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v T. rozhodnutie č. p.: KRP-227/HCP-24-2000 o vyhostení pána G. z územia Slovenskej republiky podľa § 14 ods. 1 cit. zákona. V zmysle tohto rozhodnutia policajti Odboru hraničnej a cudzineckej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v T. dňa 07. 04. 2000 vykonali vyhostenie menovaného cez hraničný priechod V. Pred opustením územia Slovenskej republiky na Oddelení cudzineckej polície V. bolo menovanému odovzdané rozhodnutie Odboru hraničnej a cudzineckej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru o zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky, ako aj rozhodnutie o jeho vyhostení. Po oboznámení sa s ich obsahom, tieto osobne prevzal. Odmietol však podpisom potvrdiť, že ich vzal na vedomie. Menovaný sa proti rozhodnutiu o zákaze pobytu na území Slovenskej republiky neodvolal a taktiež ani proti rozhodnutiu o vyhostení z územia Slovenskej republiky, hoci bol o možnosti odvolania riadne poučený. V tejto súvislosti treba

uviesť, že pán K. G. dobre hovorí po slovensky a na otázku, či porozumel obsahu spomínaných rozhodnutí, sa vyjadril súhlasne.“

Z vyžiadaného písomného stanoviska ministra vnútra ústavný súd zistil, že navrhovateľ citované rozhodnutia osobne prevzal a bol tiež poučený o možnosti odvolania sa proti nim. Nakoľko navrhovateľ vo svojom podnete tvrdil, že k porušeniu jeho základných práv došlo nezákonným postupom orgánov cudzineckej polície Slovenskej republiky pri jeho vyhostení 7. apríla 2000, ústavný súd zohľadnil skutočnosť, že akémukoľvek jeho rozhodnutiu prijatému v konaní o prijatom podnete navrhovateľa by nevyhnutne muselo predchádzať posúdenie zákonnosti označeného postupu a aj rozhodnutí orgánov cudzineckej polície Slovenskej republiky. Pri predbežnom prerokovaní podnetu ústavný súd zistil, že preskúmaniu zákonnosti konania a rozhodnutia orgánov cudzineckej polície Slovenskej republiky pri vyhostení cudzincov podľa § 14 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 73/1995 Z. z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nebráni nepríslušnosť všeobecných súdov v správnom súdnictve (§ 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku), podobne ako je tomu aj pri preskúmaní rozhodnutí prijímaných o iných otázkach v rôznych cudzineckých režimoch (napr. podľa § 12 zákona č. 73/1995 Z. z. o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky a podľa § 15 ods. 3 zákona č. 283/1995 Z. z. o utečencoch).

Nakoľko z podnetu navrhovateľa ústavný súd zistil, že k porušeniu jeho základných práv malo dôjsť nezákonným postupom a rozhodnutím orgánov cudzineckej polície Slovenskej republiky, a keďže zákonnosť ich postupu a rozhodovania sú oprávnené preskúmať všeobecné súdy v správnom súdnictve, a nie ústavný súd v konaní o podnete, bolo potrebné jeho podnet po predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie veci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2000

